

Arrest

nr. 270 391 van 24 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 november 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 augustus 2019 een visumaanvraag gezinshereniging in bij het consulaat te Casablanca, dit om zijn Belgische echtgenote K.B., met wie hij op 20 juni 2019 getrouwd was in Tunesië, in België te vervoegen.

1.2. Op 27 februari 2020 werd het gevraagde visum toegekend aan verzoeker.

1.3. Verzoeker komt naar België op 8 mei 2020 waar hij op 9 juni 2020 in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

1.4. Van 24 mei 2020 tot 9 januari 2021 stonden verzoeker en zijn echtgenote ingeschreven op hetzelfde adres. Nadien werd verzoeker ingeschreven op een afzonderlijk adres.

1.5. Op 25 februari 2021 sprak de rechtbank van eerste aanleg te Berkane (Marokko) het vonnis van echtscheiding uit tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote K.B. Dit vonnis werd definitief verklaard door het hof van beroep te Oujda op 29 maart 2021 en overgeschreven in het Belgisch bevolkingsregister.

1.6. Bij brief van verweerder van 9 februari 2021 werd verzoeker verzocht om in het kader van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) inlichtingen te geven over zijn individuele situatie zodat kon worden getoetst of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kan blijven uitoefenen.

1.7. Op 22 oktober 2021 treft verweerder een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht (bijlage 21).

Dit betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater of 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): O.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 23.02.1993

Geboorteplaats: Madagh

(...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie ten gevolge van het bekomen van een visum gezinshereniging type D waardoor hij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 op 08.05.2020.

Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van B.,K. (...), zijn Belgische echtgenote met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit minstens sedert 01.10.2020, datum waarop het voorstel gedaan werd om betrokkene ambtshalve af te voeren. Betrokkene werd vervolgens op 09.01.2021 ingeschreven op een afzonderlijk adres. Op 25.02.2021 sprak de Rechtbank van Eerste Aanleg te Berkane (Marokko) het vonnis van echtscheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon uit. Dit vonnis werd definitief verklaard door het Hof van Beroep te Oujda op 29.03.2021 en overgeschreven in het Rijksregister. Daarmee kwam de relatie finaal ten einde.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 29.01.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betrokkene op 09.02.2021 aangetekend toegezonden door de stad Antwerpen. Blijkens inlichtingen ingewonnen op 22.10.2021 bracht betrokkene tot op heden nog steeds geen stukken binnen bij het stadsbestuur. Betrokkene heeft ofwel nagelaten het aangetekend schrijven af te halen bij BPost binnen de 15 kalenderdagen na ontvangst van het afwezigheidsbericht ofwel heeft hij verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen zijn nieuwe verblijfplaats door te geven voor zover hij zou stellen het afwezigheidsbericht nooit ontvangen te hebben. Door toedoen van betrokkene kan heden aldus geen

toepassing gemaakt worden van art. 62 §1 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980 betreft: Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 20.06.2019. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag bijlage 19ter in. Het werd door echtscheiding ontbonden op 25.02.2021.

Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gehuwd geweest. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Wat de humanitaire elementen van het dossier betreft:

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In het administratief dossier bevinden zich geen elementen dewelke er op zouden wijzen dat betrokkene leeftijd of gezondheidstoestand zich zou verzetten tegen het beëindigen van zijn verblijfsrecht.

Hij verblijft sedert 08.05.2020, datum waarop hem de bijlage 15 werd afgeleverd, in België. Thans verblijft betrokkene ongeveer anderhalf jaar in het Rijk. Dat is, zeker gezien zijn leeftijd (28 jaar), een zeer korte periode.

De duur van zijn verblijf in België vormt geen contra-indicatie voor het nemen van deze beslissing. Gezien deze korte verblijfsperiode is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met zijn land van herkomst. Betrokkene stelde in zijn visuminterview dd. 13.01.2020 vóór zijn visumaanvraag Marokko nooit verlaten te hebben. Hij gaf aan gestudeerd te hebben en een diploma te hebben behaald als technicus en tewerkgesteld te zijn als slager. Betrokkene maakt er ook melding van familie in Marokko. De mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst zijn op basis van de beschikbare gegevens niet van die aard dat ze zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Voor zover uit het administratief dossier blijkt, is betrokkene niet tewerkgesteld of actief als zelfstandige. Nochtans is het hebben van een job en het daarbij horend inkomen een voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te leiden in België. Zijn economische toestand is niet van die aard dat deze een bezwaar zou vormen voor deze beslissing.

Uit het dossier blijkt niet dat betrokkenes mate van sociale of culturele integraties een beletsel vormt voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht. Zo bevinden zich in het dossier bijvoorbeeld geen stukken waaruit moet blijken dat hij het verplichte inburgeringstraject zou hebben aangevat.

De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds grotendeels besproken. Betrokkene en de refenetiepersoon zijn sedert 25.02.2021 uit de echt gescheiden. De relatie is daarmee definitief ten einde, de gezinshereniging achterhaald. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België. Het feit dat betrokkene in België een zus zou hebben vormt evenmin een beletsel om zijn verblijfsrecht te beëindigen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene enige afhankelijkheidsrelatie met zijn zus zou hebben. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van zijn zus.

Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn/haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *“Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62, artikel 42quater § 1, 4°, van artikel 42quater § 1, in fine en van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending materiele motiveringsplicht”*.

Na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen betoogt verzoeker in concreto als volgt:

“(…)

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- *dat het verblijf van verzoeker niet langer samenwoont ex-echtgenote en dat om die reden het verblijf moet worden ingetrokken conform artikel 42quater § 1, 1°, 2°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet;*
- *dat verzoeker geen documenten heeft overmaakt;*

Uit het administratief dossier blijkt het volgende:

- *Dat verzoeker en echtgenote niet langer samenwonen op hetzelfde adres;*
- *Dat verzoeker tewerkgesteld is;*

Uit het administratief dossier blijkt niet:

- *Dat de ex-partners geen verdere contacten met elkaar zouden onderhouden;*
- *Dat er geen minimum aan relatie is tussen partners (ondanks zij niet langer samenwonen en zelfs gescheiden zijn);*

Het feit dat (ex-)partners niet langer samenwonen, betekent niet dat er minstens een minimum aan relatie voor handen zou zijn. Eveneens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 24/07/2014 (arrest n° 127 399) in een gelijkaardig dossier het volgende gesteld:

“(…)

In casu is eveneens de kernvaststelling dat er blijkbaar geen gezamenlijke vestiging is tussen partners en dat verwerende partij om die reden tot intrekking van verblijf overgaat. Enkel blijkt dat partners niet langer samenwonen op hetzelfde adres. In casu geldt dezelfde motivering/redenering als deze gehanteerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak van 24/07/2014 (arrest n° 127 399), zodat vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is om te kunnen besluiten tot een wettige toepassing van artikel 42quater § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens stelt verwerende partij dat de door verzoeker geen stukken heeft bijgebracht die zich in het administratief dossier zouden bevinden. Verwerende partij maakt dan hierbij toepassing van artikel 42quater § 1 in fine van de Vreemdelingenwet en verwijst er uitdrukkelijk naar.

In de wet is er sprake is van integratie. Uit de inhoud van het administratief dossier, had verwerende partij minstens moeten afleiden dat het gebeurlijk interessant was de voorwaarden na te gaan van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet die een vreemdeling in staat stelt alsnog het verblijfsrecht te behouden.

Verzoeker voldoet immers aan al de voorwaarden:

- *Verzoeker werkt;*
- *Verzoeker is aangesloten bij een ziekenfonds;*
- *Verzoeker heeft nog steeds contacten (lees: relatie) heeft met ex-partner;*

Verwerende partij heeft niet zorgvuldig gehandeld om afdoende na te gaan of aan de voorwaarden van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet kan voldaan worden. Van elke administratieve overheid mag verwacht worden dat zij alle wettelijke mogelijkheden nagaan (ook artikel 42quater § 4 van de

Vreemdelingenwet) alvorens over te gaan tot de intrekking van verblijf. Zelfs in de veronderstelling dat verzoeker niet zou voldoen aan artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet – quad non in casu – dan nog heeft verwerende partij als redelijk en zorgvuldige administratieve overheid de verplichting na te gaan of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet werd voldaan en als zulks (met verwijzing naar het desbetreffende artikel) in de bestreden beslissing kenbaar maken. Door geen afdoende onderzoek te doen naar het al dan niet aanwezig zijn van de toepassingsvoorwaarden van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet, is verwerende partij tekort geschoten aan zijn onderzoeksplicht als onderdeel van hun zorgvuldigheidsplicht. Eveneens om deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen en schendt bij deze alle in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bijlage 21 in casu duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsrecht kan worden beëindigd omdat zijn huwelijk met zijn Belgische echtgenote werd ontbonden en aan de relatie een einde kwam. Tevens wordt gemotiveerd aangaande de uitzonderingsvoorwaarden, overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet en aangegeven waarom verzoeker hier niet onder valt. Verder wordt in het licht van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet ingegaan op verzoekers individuele omstandigheden, waarbij wordt aangegeven waarom deze een beëindiging van het verblijfsrecht niet verhinderen.

2.3. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bijlage 21 niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bijlage 21, die hij inhoudelijk bekritiseert, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Deze inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De bestreden beslissing werd in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift niet getroffen *“conform artikel 42 quater, §1, 1°, 2°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet”* maar wel enkel op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; [...]”

2.6. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar de echtscheiding die werd uitgesproken tussen verzoeker en K.B. en werd dus niet getroffen op grond van het feit dat verzoeker niet meer gezamenlijk is gevestigd met K.B. Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat zijn huwelijk ontbonden werd door echtscheiding. Verzoekers betoog doet dan ook niet ter zake waar hij, aan de hand van een arrest van de Raad, het begrip gezamenlijke vestiging toelicht en uiteenzet dat de bestreden beslissing niet kon worden getroffen omdat het feit dat hij en K.B. niet langer samenwonen op hetzelfde adres niet betekent dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen hem en K.B., en dat het tegendeel niet blijkt uit het administratief dossier.

Een schending van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.7. De bestreden beslissing houdt rekening met het gestelde in artikel 42quater § 4, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° (...);

3° (...);

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. [...]”

2.8. De bestreden beslissing stelt in dit verband:

“Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 20.06.2019. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag bijlage 19ter in. Het werd door echtscheiding ontbonden op 25.02.2021.

Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gehuwd geweest. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een

schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing.”

2.9. Verzoekers breed uitgesponnen overtuiging dat verweerder geen afdoende onderzoek heeft verricht om na te gaan of hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet kan de voormelde vaststellingen niet aan het wankelen brengen.

2.10. Verder houdt de bestreden beslissing rekening met het gestelde in artikel 42quater § 1 in fine van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“[...] Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. [...]”

Deze bepaling houdt een ruime appreciatiebevoegdheid in voor het bestuur. De Raad van State heeft dienaangaande gesteld dat *“het bestuur bij het nemen van dergelijke beslissing rekening [dient] te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is.”* (RvS 26 juni 2017, nr. 238.711)

2.11. De bestreden beslissing stelt vooreerst:

“Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 29.01.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betrokkene op 09.02.2021 aangetekend toegezonden door de stad Antwerpen. Blijkens inlichtingen ingewonnen op 22.10.2021 bracht betrokkene tot op heden nog steeds geen stukken binnen bij het stadsbestuur. Betrokkene heeft ofwel nagelaten het aangetekend schrijven af te halen bij BPost binnen de 15 kalenderdagen na ontvangst van het afwezigheidsbericht ofwel heeft hij verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen zijn nieuwe verblijfplaats door te geven voor zover hij zou stellen het afwezigheidsbericht nooit ontvangen te hebben. Door toedoen van betrokkene kan heden aldus geen toepassing gemaakt worden van art. 62 §1 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.”

2.12. Verzoeker betwist niet dat hij geen stukken heeft bijgebracht, hoewel hij hierom uitdrukkelijk was verzocht door verweerder bij brief van 29 januari 2021.

2.13. Vervolgens stelt verweerder het volgende vast in het licht van de toepassing van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet :

“In het administratief dossier bevinden zich geen elementen dewelke er op zouden wijzen dat betrokkene leeftijd of gezondheidstoestand zich zou verzetten tegen het beëindigen van zijn verblijfsrecht. Hij verblijft sedert 08.05.2020, datum waarop hem de bijlage 15 werd afgeleverd, in België. Thans verblijft betrokkene ongeveer anderhalf jaar in het Rijk. Dat is, zeker gezien zijn leeftijd (28 jaar), een zeer korte periode.

De duur van zijn verblijf in België vormt geen contra-indicatie voor het nemen van deze beslissing. Gezien deze korte verblijfsperiode is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met zijn land van herkomst. Betrokkene stelde in zijn visuminterview dd. 13.01.2020 vóór zijn visumaanvraag Marokko nooit verlaten te hebben. Hij gaf aan gestudeerd te hebben en een diploma te hebben behaald als technicus en tewerkgesteld te zijn als slager. Betrokkene maakt er ook melding van familie in Marokko. De mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst zijn op basis van de beschikbare gegevens niet van die aard dat ze zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Voor zover uit het administratief dossier blijkt, is betrokkene niet tewerkgesteld of actief als zelfstandige. Nochtans is het hebben van een job en het daarbij horend inkomen een voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te leiden in België. Zijn economische toestand is niet van die aard dat deze een bezwaar zou vormen voor deze beslissing.

Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene mate van sociale of culturele integraties een beletsel vormt voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht. Zo bevinden zich in het dossier bijvoorbeeld geen stukken waaruit moet blijken dat hij het verplichte inburgeringstraject zou hebben aangevat.

De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds grotendeels besproken. Betrokkene en de refenetiepersoon zijn sedert 25.02.2021 uit de echt gescheiden. De relatie is daarmee definitief ten einde, de gezinshereniging achterhaald. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België. Het feit dat betrokkene in België een zus zou hebben vormt evenmin een beletsel om zijn verblijfsrecht te beëindigen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene enige afhankelijkheidsrelatie met zijn zus zou hebben. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van zijn zus.

Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

2.14. Uit het voormelde blijkt dat verweerder wel degelijk aan de hand van het administratief dossier is nagegaan of er elementen inzaten betreffende verzoekers persoonlijke situatie die zich verzetten tegen de beëindiging van het verblijf.

2.15. Verzoeker is van oordeel dat hij voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden. Hij wijst erop dat hij werkt, aangesloten is bij een ziekenfonds en dat hij nog steeds contacten heeft met zijn ex-partner. Hiermee kan hij bezwaarlijk de in punt 2.13. vermelde beoordeling onderuit halen. Verweerder stelt hierin namelijk het volgende: *“Voor zover uit het administratief dossier blijkt, is betrokkene niet tewerkgesteld of actief als zelfstandige.”* Verzoeker – die, er weze aan herinnerd, niet is ingegaan op de uitnodiging van verweerder om stukken aan te brengen die pleiten voor het behoud van het verblijfsrecht – poneert thans dat hij werkt, toch brengt ten bewijze hiervan geen enkel stuk aan, laat staan een stuk waaruit blijkt dat hij werkte op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen. Verder ziet de Raad niet in en legt verzoeker ook niet uit hoe een aansluiting bij een ziekenfonds en contacten met de ex-partner kunnen aantonen dat de in punt 2.13 gedane beoordeling onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of strijdig met artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet is. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers stereotiep betoog dat verweerder *“met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is”*.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.16. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Hij betoogt als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin in de breedste zin van het woord. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de volgende elementen maakt verzoeker aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn vriendenkring.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verzoeker een gehuwd was met zijn (ex)partner.

Dat verzoeker tewerkgesteld is en niet ten laste is van de Belgische overheid.

Dat verzoeker sinds zijn aanwezigheid in België hij een ruime vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens vrienden- en kennissenkring. Dat tevens verzoeker met zijn partner een relatie onderhoud hoewel hij met haar niet onder één dak samenwoont.

Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een met zijn vriendenkring en kennissenkring een privé- en familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk onproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.17. Verzoeker toont met bovenstaand betoog niet aan dat hij alhier een beschermenswaardig gezins- en privéleven leidt dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers huwelijk is geëindigd in een echtscheiding. Zelfs indien verzoeker nog contacten zou hebben met zijn ex-partner (verzoeker beweert dat wel, maar toont het niet aan), wijst dit niet op nauwe effectief beleefde hechte persoonlijke banden met zijn ex-partner die wijzen op een gezinsleven. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, wordt rekening gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Uit niets blijkt dat er factoren zijn die wijzen een beschermenswaardig gezinsleven met zijn ex-partner. Verzoeker brengt verder ook niets concreets in tegen de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing: *“Het feit dat betrokkene in België een zus zou hebben vormt evenmin een beletsel om zijn verblijfsrecht te beëindigen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene enige afhankelijkheidsrelatie met zijn zus zou hebben. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van zijn zus.”*

2.18. Verzoeker, die slechts sedert 8 mei 2020 in België verblijft, komt niet verder dan het voeren van een stereotiep betoog over *“een ruime vrienden-en kennissenkring”* die hij heeft uitgebouwd in België, waarbij er volgens hem sprake is van een *“voldoende hechte relatie”* met de betrokkenen en over het *“centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen”* dat zich in België bevindt. Verzoeker concretiseert dit alles echter op geen enkele manier. Hij haalt niets concreets aan waardoor de door verweerder gedane afweging in de bestreden beslissing, met name *“Uit het dossier blijkt niet dat betrokkenes mate van sociale of culturele integraties een beletsel vormt voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht. Zo bevinden zich in het dossier bijvoorbeeld geen stukken waaruit moet blijken dat hij het verplichte inburgeringstraject zou hebben aangevat”*, komt te wankelen. Verzoeker poneert dat het onmogelijk is om in zijn land van herkomst een privé- en gezinsleven te leiden maar hiermee brengt hij de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing niet aan het wankelen: *“Gezien deze korte verblijfsperiode is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met zijn land van herkomst. Betrokkene stelde in zijn visuminterview dd. 13.01.2020 vóór zijn visumaanvraag Marokko nooit verlaten te hebben. Hij gaf aan gestudeerd te hebben en een diploma te hebben behaald als technicus en tewerkgesteld te zijn als slager. Betrokkene maakt er ook melding van familie in Marokko. De mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst zijn op basis van de beschik-*

bare gegevens niet van die aard dat ze zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.”
Ten slotte herhaalt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat hij is tewerkgesteld. Verzoeker maakt gelet op dit alles, in tegenstelling tot wat hij betoogt in het verzoekschrift, niet aannemelijk dat er sprake is van *“een kennelijk onproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM”*.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 372 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 372 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA